

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2181/2021
16.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хаџића, Споменке Зарић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Вања Петровић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., са боравиштем у ..., који је под непосредним старатељством Градског центра за социјални рад у Београду, Одељење Вождовац и Градског центра за социјални рад у Београду, Одељење Вождовац, чији је пуномоћник Лазар Крстић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3627/20 од 02.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 16.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3627/20 од 02.12.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3627/20 од 02.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3627/20 од 02.12.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Вршцу П 601/19 од 24.12.2019. године (погрешно наведено 14.12.2019. године) којом је, ставом првим изреке, одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужени ББ да тужилји исплати износ од 2.661.149,40 динара, са законском затезном каматом на одређене новчане износе од доспелости сваког појединачног износа до исплате, све ближе одређено у овом ставу изреке, ставом другим изреке, одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужени Градски центар за социјални рад у Београду, Одељење Вождовац, да изда налог за исплату износа од 2.661.149,40 динара, са рачуна туженог ББ у “... банси“ Београд, на рачун тужиље, са законском затезном каматом на одређене новчане износе од доспелости сваког

појединачног износа до исплате, све ближе одређено у овом ставу изреке, ставом трећим изреке, одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужени ББ да, на име свог смештаја у Специјалној болници за психијатријске болести “Др Славољуб Бакаловић” у Вршцу, за убудуће, све док буде боравио у истој, плаћа месечно износ који му преостане од уплаћене пензије од Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Београд по одбитку 10.000,00 динара, који му се исплаћује за личне потребе, ставом четвртим изреке одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужени Градски центар за социјални рад у Београду, Одељење Вождовац да изда трајни налог “... banci“ Београд да са рачуна туженог ББ за потребе његовог смештаја у болници за убудуће, све док тужени ББ борави у болници, на рачун Специјалне болнице за психијатријске болести “Др Славољуб Бакаловић” у Вршцу пренесе разлику од уплаћене пензије од Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Београд по одбитку 10.000,00 динара, који се по трајном налогу плаћа преко Специјалне болнице за психијатријске болести “Др Славољуб Бакаловић” у Вршцу, а за личне потребе туженог ББ, што би тужени ББ био дужан да призна и трпи и ставом петим изреке обавезана тужила да туженом Градском центру за социјални рад у Београду, Одељење Вождовац накнади трошкове парничног поступка у износу од 36.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о облигационим односима, Породичног закона и Закона о браку и породичним односима, цитираних у образложењу нижестепених пресуда, као претходно питање је оцењено да је између тужиле и туженог ББ 08.06.1998. године закључен пуноважан уговор о доживотном издржавању, којим се тужила, као давалац издржавања обавезала да ће за туженог ..., као примаоца издржавања, уколико се укаже потреба за његовим смештајем у здравствену установу, обезбедити смештај и потребна новчана средства, да ће се старати о његовим потребама у здравственој установи и обезбедити му новчана средства у виду џепарца; да је уговор о пружању здравствених услуга ван обавезног здравственог осигурања од 31.03.2009. године, који је тужила, као наручилац услуга закључила у корист туженог ... са Специјалном болницом за психијатријске болести “Др Славољуб Бакаловић” у Вршцу, а према ком су тужила и тужени ... солидарно обавезани да сnose трошкове његовог боравка у здравственој установи, делимично ништав, и то у делу обавезе туженог ББ да сноси трошкове боравка у болници, јер се ради о стварању имовинске обавезе веће вредности за туженог ББ, а тужила, која је у то време била старатељ туженог ББ, потпуно лишеног пословне способности, је уговор са болницом закључила без претходно прибављене сагласности органа старатељства за предузимање правног посла који прелази оквир редовног управљања имовином штићеника. Сходно наведеном, оцењен је неоснованим тужбени захтев да се обавезе тужени ББ да тужиле исплати износ, који је она исплатила Специјалној болници за психијатријске болести “Др Славољуб Бакаловић” у Вршцу, по основу боравка туженог у тој установи, за период од јануара 2010. године закључно са јануаром 2017. године, као и захтев да се обавезе тужени ББ да за

убудуће, све док буде боравио у здравственој установи сноси трошкове свог боравка у болници, јер се уговором о доживотном издржавању на обавезу плаћања смештаја туженог у здравствој установи обавезала тужила као давалац издржавања. Последишно је одбијен и тужбени захтев да тужени Градски центар за социјални рад у Београду, Одељење Вождовац, као старатељ туженог ББ од 06.04.2011. године, изда налог за исплату потраживаног новчаног износа са банковног рачуна туженог ББ на рачун тужиле, као и да изда трајни налог банци у којој тужени ББ има рачун за пренос новачних средстава за потребе његовог смештаја у болници за убудуће.

У таквом случају, другостепени суд је према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда у истој или сличној чињенично правној ситуацији, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужила није уз ревизију доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, какав је у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Имајући у виду наведено, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 16.07.2019. године, у којој је као вредност предмета спора наведен износ од 2.661.149,40 динара. На дан подношења тужбе 1 евро је, према средњем курсу Народне банке Србије, износио 117,7330 динара, па вредност предмета спора побијаног дела представља динарску противвредност 22.603,26 евра. Првостепена пресуда донета је 24.12.2019. године. Другостепена пресуда донета је 02.12.2020. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужиле није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

Врховни касациони суд је имао у виду да је у уводу, ставу првом изреке и образложењу другостепене пресуде погрешно наведен датум доношења првостепене пресуде, тако што је наведен датум „14.12.2019. године“ уместо датума „24.12.2019. године“ када је према стању у списима закључена главна расправа у овој правној ствари, али је оценио да се ради о очигледној грешки у писању отправка пресуде, коју

применом члана 385. у вези 362. ЗПП председник већа другостепеног суда може исправити посебним решењем.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић